

рѣдко ангажиратъ българското име прѣдъ респективни власти и лица въ съвсѣмъ неласкави посоки. Желателно е пресата ни да бойкотира подобни „научни“ или „спортни“ реклами. България не разполага съ излишѣкъ на културни сили вънъ отъ тѣснитѣ си граници за да ги харчи въ името на всесвѣтската наука по широкитѣ пустини и океани, по непроходимитѣ гори и високи ланини, — да се гордѣе прѣдъ свѣта съ свой Колумбъ или Reagu, съ свой Хумболдъ или Станлей.

ЕМИГРАЦИЯТА ОТЪ ГЛЕДИЩЕТО НА МЕЖДУНАРОДНОТО ПРАВО

Емиграцията е отъ голѣма международна важность на първо мѣсто по самото си естество. Тя интересува прѣко не само страната отъ глѣто излизатъ емигрантитѣ и тая за кждѣто отиватъ, но още и странитѣ прѣзъ които минаватъ; повдига редъ юридически въпроси, чийто разрѣшаване е тѣсно свързано съ самото съществуване на международния порядѣкъ. Законното положение на емигрантитѣ, правата и длѣжноститѣ на териториалнитѣ власти по отношение на тѣхъ и т. н. — сѣ въпроси отъ политическото и международно право. Не възможно е да ги разрѣшимъ, пише F. de Martens (Traité de Droit international, t. II, p. 236), безъ да държимъ смѣтка за законнитѣ интереси на международното общество.

Въ международното право *емигрантъ* се счита тоя който за винаги напуска отечеството си и се установява въ територията на друга държава (Ср. Bonfils, Manuel de Dr. Intern. Public, 1908, p. 236). Но емигрирането само по себе си не трѣбва да се счита като безусловна промѣна и на поданството. Емигрантитѣ, догдѣто не сѣ натурализирали въ имиграционната страна, трѣбва да си считатъ за поданици на емиграционната страна. Този принципъ е неоспоримъ въ теорията и трѣбва да се приеме отъ всички законодателства, прѣди всичко, прѣдвидъ на подиганитѣ въ практиката спорове относно по-